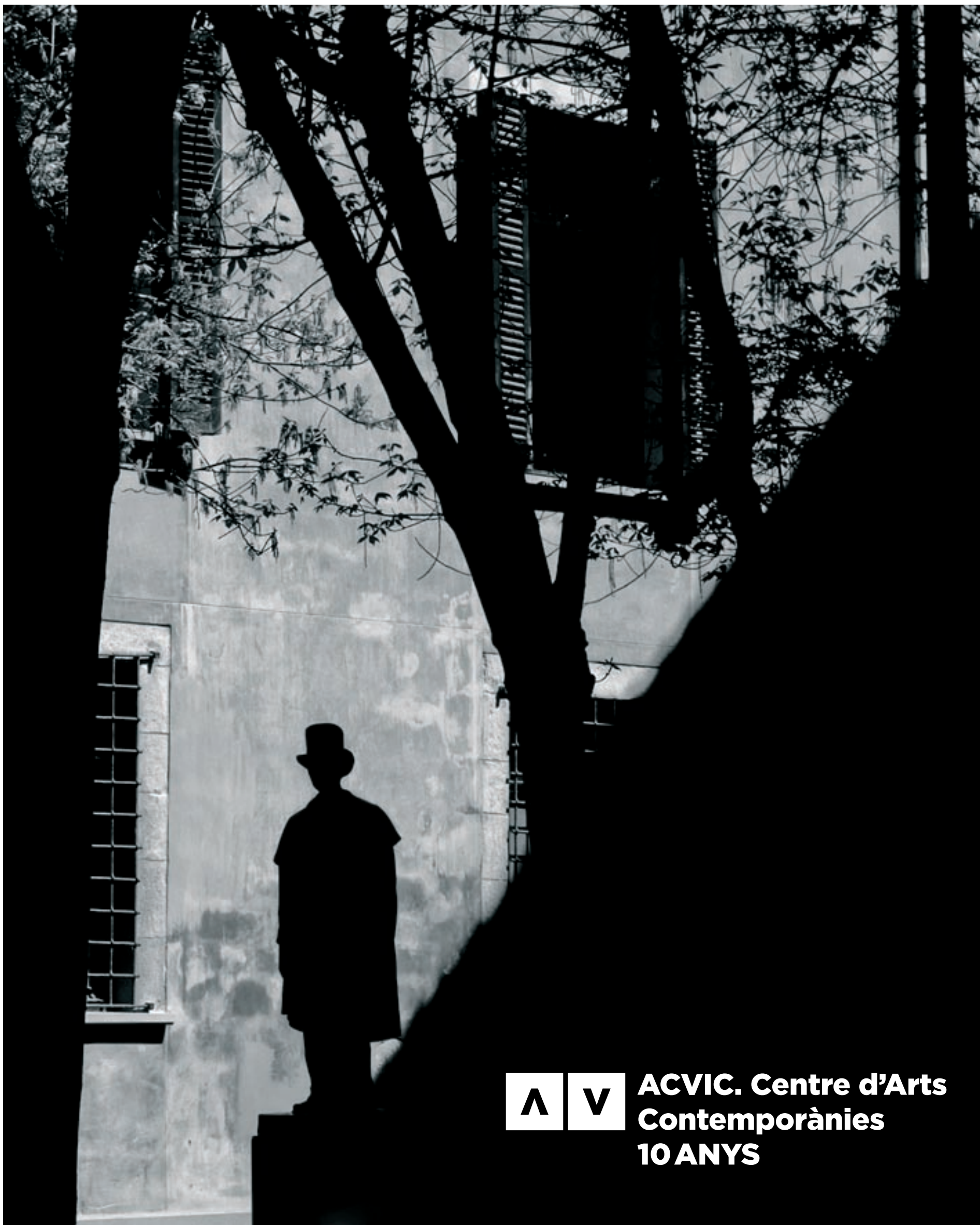

EL **9** NOU

Divendres, 8 d'octubre de 2021

**ACVIC. Centre d'Arts
Contemporànies
10 ANYS**

Aquest any en fa 10 de l'obertura de l'ACVic, Centre d'Arts Contemporànies. Un espai per a l'art que s'ha fet un lloc dins de l'ecosistema cultural de Vic i d'Osona. L'aniversari arriba en un moment de canvi i amb un gran projecte expositiu sobre Manel Esclusa.

Deu anys d'ACVic

El Centre d'Art Contemporani de Vic celebra el desè aniversari convertit en un referent de creació i exhibició

Vic

Jordi Vilarrodà

El desembre de 2010 s'inaugurava la primera exposició oficial de l'ACVic, Centre d'Arts Contemporànies, en un espai que en aquell moment es qualificava com a "provisional". Vic disposava a partir d'aquest moment d'un centre d'art públic, integrat en una xarxa nacional que en aquells moments s'estava dibuixant. 10 anys després, aquesta és una realitat consolidada i l'aniversari s'està celebrant amb un programa que aquest divendres tindrà un moment destacat amb l'obertura d'una exposició en quatre espais de la ciutat, dedicada al fotògraf vigatà Manel Esclusa. L'aniversari arriba també en un moment important per a l'ACVic, amb la propera obertura del concurs públic per a la gestió i direcció del centre.

L'ACVic no naixia des de zero. La trajectòria de la ciutat en l'art contemporani havia creat un pòsit, l'origen del qual es podria remuntar al grup d'Els 8, primera alevada artística renovadora en els anys de la postguerra, a la revista *Inquietud* més endavant, o a la creació de l'Escola d'Arts i Oficis amb un nucli de professors i alumnes decisiu en l'evolució de les arts visuals a la ciutat. I finalment, l'any 1991 (ara es compleix el trentè aniversari) la fundació d'H, Associació per

a les Arts Contemporànies, entitat que a partir d'aquest moment actuaria com a catalitzador i dinamitzador dels artistes més compromesos amb el seu temps. I encara s'hi podria sumar aquí una petita xarxa de galeries, entre les quals El Carme, que van donar cabuda a alguns dels noms més rellevants que havien anat apareixent en aquest brou de cultiu. Singularment, Josep Vernis, Josep Ricart i Joan Furriols. La capital d'Osona era un focus creatiu de primer ordre.

Un centre d'art contemporani amb suport públic

El pòsit artístic de la ciutat va ser determinant per aconseguir-lo

era una peça necessària per consolidar-ho. Anton Granero, una de les ànimes d'H, Associació per a les Arts Contemporànies i actualment, a més, director en funcions de l'ACVic, destaca el paper que va tenir-hi l'alcalde de l'època, Jacint Codina. "Va ser valent". En el pla d'inversions de l'Ajuntament de l'any 2004 ja s'hi va incloure el projecte de rehabilitació del Seminari Vell per acollir un centre d'art. La crítica d'art i gestora cultural Berta Sureda, en aquell moment al Departament de Cultura de

la Generalitat, va ser l'altra persona clau. Ella començava a dissenyar el mapa de centres repartits pel territori. "Tots de titularitat municipal", remarca Granero. Des de l'any 2008, ja es feien a Vic activitats amb la marca "ACVic en construcció", i l'Ajuntament cedia uns baixos al costat dels nous blocs d'habitatges que s'havien construït al principi del carrer de Sant Francesc.

Ramon Parramon assumia a finals de 2010 el càrrec de primer director i marcava la línia de l'ACVic. Des del Departament de Cultura, la intenció era que cada un dels centres de la xarxa s'especialitzés en un àmbit concret, i el de Vic va triar el de l'educació lligada amb el territori. "Ens va semblar que aquest podria ser el nostre ADN", explica Granero. Ramon Parramon (Vic, 1963) va ser escollit com a primer director de l'ACVic i l'encarregat de definir aquesta línia. De fet, ell mateix havia estat un dels redactors del projecte del centre. "En el cas de Vic, la tradició de la QUAM [antiga Quinzena d'Art de Montesquiu] marcava una línia cap a la formació, el món educatiu". Ell provenia d'experiències artístiques lligades als territoris, com Idensitat, que encara funciona. I el nou ACVic va acabar prenent com a eix de la seva actuació l'art vinculat a l'educació i el territori.

D'esquerra a dreta, Laura Terré (comissària de l'exposició "El llegat de la llum"), Ton Granero, A

I aquí va començar la feina. El projecte educatiu Art i Escola ha estat el fil conductor de tota la trajectòria, que s'ha anat repetint any rere any i amb participació creixent (vegeu pàgina 6 d'aquest suplement). "És un dels llegats més importants, que s'ha consolidat bé, a Barcelona tindria una visibilitat més gran", diu Parramon. Des de l'ACVic, i en els més de 8 anys en què ell va ser-ne director, va anar creixent i vinculant cada vegada més alumnes i centres. "És important que continuï, i pot millorar en la seva comunicació de cara enfora".

A més d'Art i Escola, s'han fet dues exposicions anuals de gran format a la sala prin-

cipal, algunes de les quals –produïdes des d'ACVic– han girat per altres espais expositius de Catalunya i fins i tot d'Europa, com el cas d'"Estratègia de la precarietat" de Francesc Abad, que es va exposar a Berlín. Aquesta dimensió europea, segons Parramon, s'ha d'explorar en el futur: "El sistema català de centres d'art ha de ser fort per poder-se relacionar amb xarxes de fora". Però tot això també necessita un suport el polítiques cutlruals "que mirin a llarg termini", i aquesta visió no sol ser la més freqüent.

Des de 'ACVic també s'han fet altres mostre de petit format a la sala adjacent, a més de convertir el finestral

L'associació H, un precedent amb 30 anys d'història

Vic H, Associació per a les Arts Contemporànies és l'entitat que avui gestiona l'ACVic. Però no només això. És una de les llavors que el va fer possible. Creada l'any 1991 per persones vinculades a l'activitat artística, va treballar durant més de dues dècades organitzant exposicions, conferències i tallers d'art. Entre aquests va destacar l'antiga Quinzena d'Art de Montesquiu –convertida després en la QUAM–, que a l'estiu es convertia en punt de trobada de creadors i teòrics, que reunien al seu voltant els alumnes. Un referent de país, que va donar projecció a l'entitat. Al cap de poc temps d'haver-se creat, H va habilitar un local propi al carrer de Sant Jaume, prop del col·legi de Sant Miquel, i després un altre al carrer de Dues Soles, per on van passar noms de referència de les arts visuals a Catalunya. "Ha fet possible la producció i presentació d'un gran nombre d'obres culturals d'alta qualitat, més enllà de la banalitat i la comercialització imperant", deia el crític i artista Manuel Guerrero quan l'entitat complia els seus primers deu anys de vida. Per Vic, i gràcies a H, hi van passar Perejaume, Manel Clot, Joan Fontcuberta, Alfons Borrell i molts altres noms que ja formen part de la història de l'art de Catalunya. A les fotografies, d'esquerra a dreta, una exposició al local del carrer de Sant Joan, la presentació d'un llibre d'Antoni Clapés al del carrer de Dues Soles l'any 2006, i una acció de la QUAM, l'any 2011 a la plaça Major de Vic.

Anna Erra i el fotògraf Manel Esclusa, en la presentació a ACVIC dels actes del desè aniversari

ALBERT LLIMÓS

que dona a la plaça davant del centre en un altre espai d'exposició –l'Aparador– que es pot veure sense que ni tan sols calgui entrar a l'ACVIC. S'han realitzat tallers, s'han establert col·laboracions amb entitats i col·lectius diversos –des de l'Associació de Veïns de La Calla fins als col·lectius que han reivindicat la recuperació de les Adoberies– i s'ha aconseguit, poc a poc, que un espai dedicat a l'art contemporani passi a formar part de l'imaginari de la ciutat. Anna Erra, alcaldessa de Vic durant bona part d'aquest període, reconeixia dimarts en la presentació dels actes del desè aniversari que “al principi, va costar” però que al llarg d'una dèca-

da l'evolució havia estat “magnífica”. Erra posava de relleu Art i Escola i la capacitat d'ACVIC de “crear xarxa amb altres espais”. Deu anys després de l'arrencada formal, ACVIC és una realitat més que consolidada, però que té encara camí per fer. Caldrà veure com es defineix la nova gestió (i sobretot, si aquesta continua fent-se a través de l'associació H o no) i qui n'assumirà la direcció els propers anys. Ton Granero no es va estar de lamentar públicament, dimarts, que la plaça de director que havia figurat en el catàleg de llocs de treball de l'Ajuntament desaparegués d'aquest. “Va ser una llàstima”.

RESUM D'ACTIVITAT 2011-2021

144

Exposicions produïdes per ACVIC. A ACVIC i a altres espais.

316

Tallers i projectes educatius.

44

Jornades i presentacions on ha participat ACVIC.

1.482

Número d'artistes i talleristes que han passat pel centre d'art.

163.725

Número de visitants a les exposicions produïdes per ACVIC. A ACVIC i a altres espais.

1.401

Xarxa de col·laboradors. Centres d'art, centres educatius, institucions i entitats.

753.203

Visitants a la web. ACVIC: www.acvic.org H.AAC: www.haac.cat Hibridacions i Contextos (ja no operativa). Art i Escola: www.artiescola.cat

Una ubicació 'provisional' que es va convertir en la definitiva

VICTORISME

Vic

J.V. Eren 700 metres quadrats, que en principi es veien insuficients i que avui és prou evident que ho són. Però la seva provisionalitat es va convertir en definitiva. L'ACVIC havia d'anar al Seminari Vell, però amb l'alcaldia de Josep M. Vila d'Abadal va arribar la idea d'ubicar-hi un hotel. I es va pensar llavors en La Farinera, que s'estava rehabilitant, però que també es va veure insuficient per encabir-hi tot el que havia d'acollir, des del centre de formació en arts visuals fins a una històrica col·lecció d'aparells de fotografia. I encara es va considerar l'opció d'un tercer espai, a l'actual Mercat Municipal, quan es parlava de traslladar aquest a l'altra banda de les vies del tren i aprofitar-ne l'espai actual suprimint l'afegit de les rampes d'accés. Un lloc ampli, diàfan i que posava en valor una arquitectura del formigó molt pròpia d'una determinada època i poc valorada. Sigui com sigui, la casa de l'ACVIC és encara al popular carrer de la Calla, encarada cap a les Adoberies. El Seminari Vell (la part que no està ocupada per l'Institut del Teatre) continua essent una carcassa buida i el Mercat Municipal es degrada allà on està. Anton Granero reivindicava dimarts davant de l'alcaldesa, Anna Erra, que l'ACVIC pogués disposar de més espai per a la seva activitat, sense concretar on havia de ser. “Agafo aquesta necessitat”, va dir l'alcaldesa en resposta. L'Ajuntament té ara una altra carpeta important relacionada amb l'ACVIC: convocar el concurs per a la gestió del centre i per a la direcció (són dos de separats). El contracte vigent va acabar el 2019 i s'ha anat prorrogant. H, Associació per a les Arts Contemporànies ha continuat gestionant-lo i Ton Granero va assumir-ne provisionalment la direcció a l'acabar el període de Ramon Parramon. Granero va recordar que no només des d'H s'ha gestionat el centre, sinó que “hem aportat al projecte prop de 700.000 euros durant aquests anys”.

JORDI CABANAS / JORDI PUIG

El fotògraf de la llum

ACVic dedica quatre espais de la ciutat a mostrar l'obra de Manel Esclusa, figura clau en la fotografia contemporània

Vic

Jordi Vilarrodà

És tota una vida dedicada a la fotografia, des que la vivia de petit a casa fins avui. “La fotografia es va fixar en el meu cor, i així continua”, diu Manel Esclusa (Vic, 1952), que a partir d'aquest divendres rep un reconeixement a la seva trajectòria. Amb motiu del desè aniversari, ACVic ha preparat una gran mostra sobre Esclusa al mateix centre, al Museu de l'Art de la Pell, a l'Escola d'Art de Vic i al Temple Romà. “No són quatre exposicions, és una exposició en quatre espais”, explica Laura Terré, historiadora de la fotografia i comissària del projecte, que porta també un títol únic, “El llegat de la llum”.

Qui conegui l'obra d'Esclusa potser pensarà més en ombres que en llum. Ell mateix reconeix que potser és la primera vegada que es parla de la seva obra en termes de claror. Però és obvi “que una no existeix sense l'altra”. I no només és un joc estètic. Terré explica que en alguns fotògrafs l'obra esdevé un mirall del seu autor, però que en el cas d'Esclusa és més aviat “una finestra oberta a qüestions externes a ell mateix”. A tota la realitat, al capdavant. Són qüestions que ja el preocupaven en la seva joventut, quan va començar, i que ha anat concretant “a mesura que aprofundia en la mateixa existència”. El mateix artista reconeix que les imatges

seleccionades per a l'exposició “es nodreixen de l'experiència d'aquest viatge”. Del viatge de la vida.

Esclusa pot partir d'un arbre que té a casa, d'un eclipsi de sol, de les textures d'una emulsió química, fins i tot de la pròpia exploració del seu cos, però sempre cal que al darrere d'això hi hagi una emoció, fins i tot en els moments en què s'ha deixat endur més per l'abstracció. “Expressa el gaudi de la vida, i el miracle de la llum, i no és formalista, es conforma amb el que té a mà, al davant”, diu la comissària de l'exposició, que qualifica Esclusa com “un dels grans noms de la

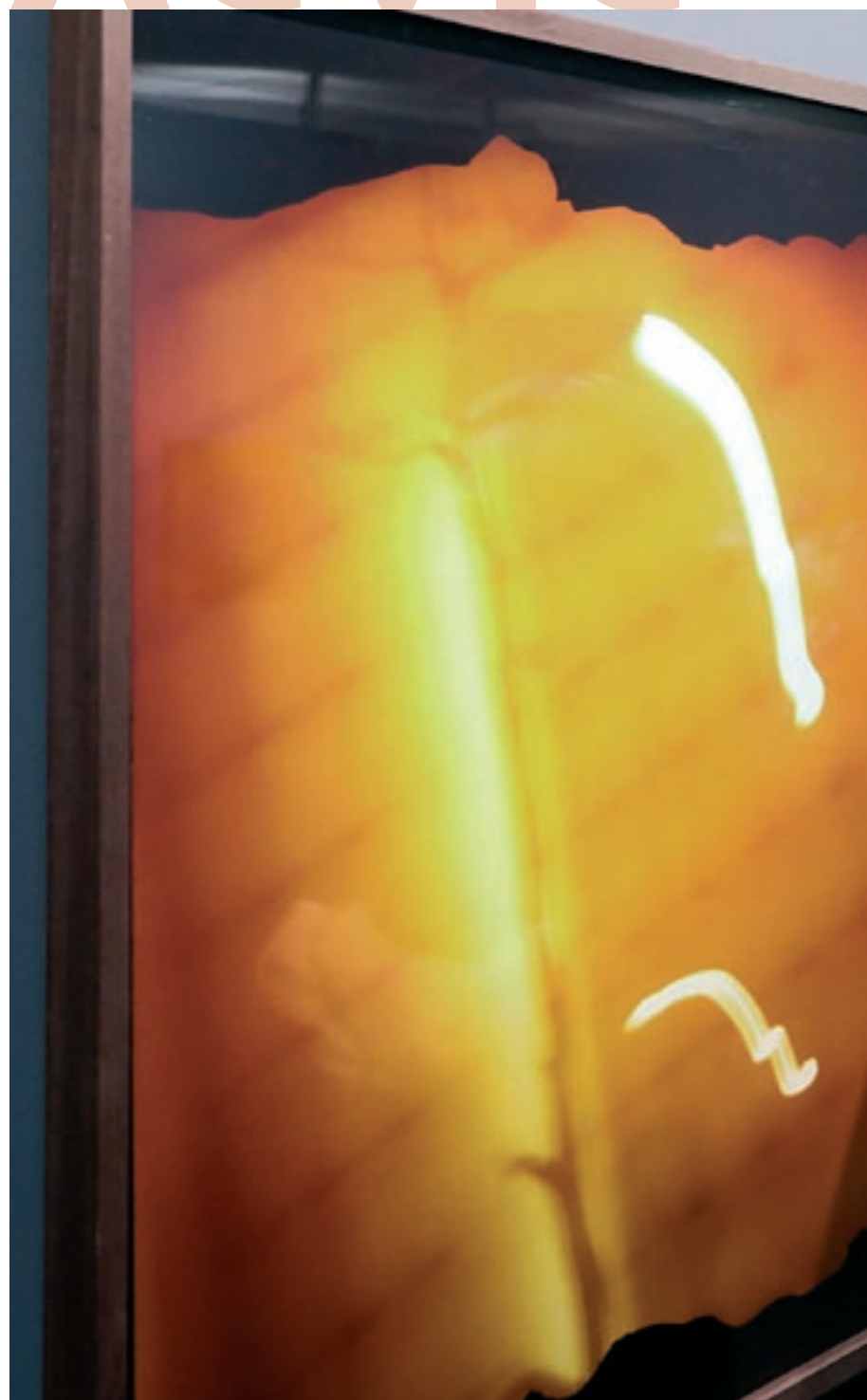
“L'obra expressa el gaudi de la vida i el miracle de la llum”

fotografia catalana i internacional”.

Al preparar l'exposició, sorgeix inevitablement la idea d'antologia, però Esclusa es resisteix a fer-lo seu perquè té un ressò de punt final, de trajectòria en la qual ja no hi ha gaire res més a dir. I no se sent ni de lluny en aquest punt. De fet, algunes de les creacions que s'exposen són molt recents. “M'agrada més dir que és una selecció de l'obra”. De la que ha fet fins ara al llarg de mig segle. Per ordre cronològic, les primeres sèries són les que es veuen al Museu de l'Art de la Pell: les dels

anys 70 (*Gits Ahucs, Els ulls aturats...*) fins a *Sil·leptis*, en què el seu registre canvia i s'endinsa en el món de les ombres. Les fotografies dels anys 80 que es veuen en aquest mateix espai són les que van consolidar la seva carrera. Fetes sempre amb exposicions llargues, sovint prenen com a marc les nits urbanes i en concret les de la Barcelona en què ja vivia l'artista (*Urbs de nit, Aiguallum, La pell efímera, A les tantes de la nit...*). Serà en aquest moment quan Esclusa experimentarà amb la manipulació de les fotografies del seu propi cos fetes amb un aparell de TAC mèdic, “buscant els límits del retrat”, diu ell mateix. La sala d'exposicions de l'Escola d'Art mostrarà una altra experimentació, la que Esclusa fa amb un material que li apareix de manera atzarosa, el deteriorament d'una emulsió fotogràfica que fa servir, a partir de la qual crea un joc “entre el color, la química i el paisatge”.

La sala gran d'exposicions d'ACVic presenta les sèries més recents, part de les quals s'han treballat durant la pandèmia, “L'arbre de Masferrer” i “Lluna d'aigua”, que per coherència temàtica s'han ajuntat amb dues d'anteriors, “Eclipsi” i “L'ombra del paisatge”. La primera d'aquestes, la va realitzar coincidint amb els eclipsis solars dels anys 1999 i 2005. El factor comú que les uneix és l'experimentació amb llums reflectides, i també el joc amb pantalles que s'in-

Manel Esclusa, aquest dimarts, a la sala principal d'exposicions d'ACVic, un dels quatre espais de

trodueixen en el paisatge. Finalment, el Temple Romà agrupa, sota el títol de “Vinc de Vic”, les fotografies que il·lustren la relació d'Esclusa amb la seva ciutat, a la qual mai no ha deixat de venir, però que torna a ser ara la seva residència. Va marxar de Barcelona i viu ara en una masia als afores de la ciutat on va néixer. “Quan venia, el que m'agradava era passejar,

fer de *flâneur* per un Vic que anava canviant”. I fer-ho amb una mirada fotogràfica. Llocs familiars “amb els quals podia establir-hi una altra relació, a través de la fotografia”. Hi ha tres imatges grans, i al seu costat altres de més petites, unes *pràctiques* per veure com la llum anava transformant, segons els moments i èpoques de l'any, un lloc concret que havia

Vernis, Furriols i Ricart, les tres grans retrospectives precedents a Esclusa

Vic Abans des de l'associació H i ara des de l'ACVic, hi ha hagut una voluntat de fixar el llegat dels grans creadors contemporanis que ha donat la ciutat a través de mostres àmplies de la seva obra. Primer va ser la de Josep Vernis, l'any 2001, sota el títol de “La mirada dels sentits”. Després vindria la de Joan Furriols, “Pensar amb l'espai”, l'any 2007. I culminaria l'any 2009 amb “El llibre de la memòria”, de Josep Ricart. Tres noms que Esclusa esmenta, precisament, quan parla dels seus referents, al costat d'altres com Robert Uribe o Ferran Sanz. Pintors, escultors... cap d'ells no és fotògraf però li fan veure “que la fotografia podia ser també una eina per expressar-me en el món de l'art, quelcom que no estava contemplat en aquest país”. Com en el seu cas, aquestes exposicions també es van distribuir en diversos espais de la ciutat. A les fotografies, d'esquerra a dreta, Josep Vernis, Joan Furriols i Josep Ricart fotografiats amb motiu d'aquestes retrospectives.

El fill del fotògraf del carrer de Gurb

De Vic a una trajectòria internacional

Vic

J.V.

Es pot dir que Manel Esclusa va néixer *dins* de la fotografia. El seu pare era fotògraf per afició personal i va acabar obrint una botiga al carrer de Gurb. Ell recordava en una entrevista a EL 9 TV que de ben petit era testimoni dels processos "gairebé alquímics" del revelat, i que li preparava al seu pare els líquids –alguns dels quals eren prou tòxics– amb molta cura. Entrar en una habitació fosca, amb llum vermella, i que gràcies a aquests productes acabés emergint una imatge sobre un paper que era blanc li semblava "com una màgia". Del seu pare, home curós i inquiet, recorda també haver-ne après l'afició

per la música, per la pintura... "la curiositat del perquè de les coses". I de la coneixença amb altres persones de Vic vinculades a l'art, les ganes de poder-se expressar creativament amb la fotografia, allò que dominava, de la mateixa manera que altres ho feien pintant. Va marxar a Barcelona, i amb 21 anys ja va poder fer la seva primera exposició amb obres de gran format, perquè havia tingut la sort que Josep Maria Casademunt, editor de la revista *Imagen y Sonido*, veiés els seus treballs i considerés que eren dignes de ser exposats. I d'aquí va venir una beca per anar als Stages Internationaux de la Photographie d'Arles, on hi havia fotògrafs de reconeixement internaci-

onal que hi feien cap. Per a ell, s'obria un món en el qual ja es va quedar sempre més. Tant per la part artística com per la docent, que ha exercit a l'escola de disseny Eina i a l'Institut d'Estudis Fotogràfics. En el vessant creatiu, ha exposat a diversos llocs d'Europa, a Geòrgia, Corea o Mèxic, i la seva obra forma part de col·leccions permanents de centres com el CCCB, el Museu Reina Sofia, el Rijksmuseum d'Amsterdam o el Musée de la Photographie de Charleroi (França), entre d'altres.

En mig segle de trajectòria, Esclusa ha viscut tota l'evolució tecnològica de la fotografia, i això el porta a no renunciar a cap de les possibilitats que aquesta li ofereix.

"Mai no li he donat molta

"No dono massa importància a la tècnica: per a cada tema trio la que crec millor"

importància, per a cada tema trio la que em sembla millor i estic obert a totes, he fet fotografies amb una càmera de llauna i amb les d'alta tecnologia, amb analògic i amb digital", diu el fotògraf. De fet, valora la possibilitat que ha tingut d'aprendre "sobre la marxa" treballant en projectes que no eren (o no només) de creació artística: la moda, els documentals, els reportatges, la indústria... "Et familiaritzes amb coses que desconeixes... i a més, cobres!". Per cert, diu que ha observat una tendència creixent d'interès dels joves cap a la fotografia analògica perquè no ho dona tot fet: "Té un component màgic, misteriós, que produeix una certa eufòria".

ALBERT LLIMÓS

la retrospectiva i el que mostra la seva obra més recent

escollit. Tota aquesta part de l'obra també era inèdita fins ara.

LA CORRESPONDÈNCIA

Textos entre les imatges. És poc habitual que un fotògraf conservi una documentació escrita tan abundosa com la de Manel Esclusa amb persones de diferents àmbits de l'art i la cultura. És prou sig-

nificativa com per ocupar un espai al Museu de l'Art de la Pell. Esclusa intercanvia correspondència amb fotògrafs i amb escriptors. Dels més propers, l'escriptor Víctor Sunyol, amb qui ha treballat en diversos projectes i l'uneix l'amistat. O els fotògrafs Marcelo Brodsky, Juan Manuel Castro Prieto, Pere Formiguera, Cassio Vasconcellos o Alberto García-Alix,

o el també poeta Juan Bufill. La correspondència i l'obra tenen a veure l'una amb l'altra: "És una mena de *mail-art* que utilitza el correu electrònic com a mitjà de comunicació", afirma la comissària. "El llegat de la llum", produïda per l'ACVic, ha comptat amb el suport de l'Ajuntament, el Departament de Cultura de la Generalitat i la Fundació Banc Sabadell.

JORDI PUIG

Exposicions, entre els grans noms i els que ara comencen

Vic

J.V.

ACVic va obrir oficialment el desembre de 2010 amb una exposició de Joan Fontcuberta, Ignasi Aballí i Jordi Lafon: un fotògraf, un creador conceptual i un pintor en evolució cap a altres expressions, tots ells amb trajectòries consolidades. Al cap de pocs mesos, es posava en marxa el programa Art i Escola, a través del qual es vol incentivar l'expressió artística entre alumnes d'escoles i instituts. De baix a dalt, amb tots els graus d'entremig, aquesta ha estat la trajectòria d'ACVic en una dècada de funcionament.

Tot i que un centre d'art s'associa amb els grans noms, l'ACVic té en Art i Escola el seu programa estrella: 28.253 alumnes participants per als quals l'art ja no és desconegut i inaccessible, 315 projectes desenvolupats i la implicació de fins a 73 centres educatius de diferents comarques en les 10 edicions que s'han dut a terme. La d'aquest curs, l'onzena, ja està en marxa: el tema comú que es proposa per treballar és la cura.

Això no ha obstat perquè ACVic hagi acollit creadors de renom que han passat per les seves sales: des de Francesc Abad fins a Frederic Amat, han exposat a Vic, en alguns casos en projectes produïts des del mateix centre que han viatjat a altres espais de Catalunya i d'Europa. La mirada és àmplia, i un exemple és que la celebració dels 10 anys va començar amb un cineasta, Isaki Lacuesta. L'obertura de mires és a l'ADN d'aquest centre.

A dalt, l'exposició de treballs d'Art i Escola de l'any 2016. A sota, d'esquerra a dreta i de dalt a baix, Joan Fontcuberta, Francesc Abad, Frederic Amat i Isaki Lacuesta

L'equip humà que regeix l'ACVic...

Vic La junta que vetlla pel centre és la d'H, Associació per a les Arts Contemporànies, l'entitat que també està d'aniversari perquè compleix els 30 de la seva creació. El president és Marià Dinarès (segon per la dreta) i la vicepresidenta, Ana M. Palomo (darrere d'ell). Al davant també hi són Ferran Blancafort, secretari, i Miquel Bardagil, tresorer. Els vocals són Joan Carlos Moreno, Ton Granero, Quique Giménez, Víctor Sunyol, Jordi Lafon, Sol Roca, Montsita Rierola, Toni Ferron i Anna Dot. El dia de la fotografia hi faltaven Jordi Canudas, Blai Marginedas i Quim Pons.

Vic, en el mapa artístic

ACVic forma part d'un sistema de centres de creació, producció i exhibició d'art repartits per Catalunya

Vic

Centres Territorials del Sistema Públic d'Equipaments d'Arts Visuals de Catalunya

J.V.
 Tot just sortint del moment més dur de la pandèmia, el juny de 2020, el Departament de Cultura de la Generalitat publicava el decret de creació del Sistema Públic d'Equipaments d'Arts Visuals de Catalunya (SPEAV). N'hi ha set de repartits per Catalunya, a més del Museu d'Art Contemporani de Barcelona (Macba), que exerceix com a referent del conjunt. I un d'ells és l'ACVic.
 Des de l'any 2012 existia ja una xarxa que vinculava set centres de creació repartits pel territori, que a més de l'ACVic són La Panera (Lleida), Bòlit (Girona), Lo Pati (Tortosa), Centre d'Art de Tarragona, Tecla Sala (l'Hospitalet de Llobregat), Fabra i Coats (Barcelona) i MAC (Mataró). Amb Ferran Mascarell com a conseller de Cultura, es va articular formalment aquesta xarxa, que ja funcionava *de facto* des d'un parell d'anys abans. Ara se li ha canviat el nom –de *xarxa* a *sistema*– i se n'han ampliat les funcions. Vic en formava part des del primer moment. El sistema té dos objectius: l'equilibri territorial “en les pràctiques artístiques contemporànies” i que aquestes es facin d'acord amb uns criteris de qualitat. També fa possible l'intercanvi de produccions entre els diferents centres.

Encara que el repartiment dels centres no correspongui exactament a la divisió territorial en vegueries, sí que ACVic és l'únic equipament d'aquestes característiques que hi ha a la Catalunya

Central, i en aquest sentit reforça la capitalitat de la ciutat en l'àmbit de la cultura. En el moment de publicar

el decret de creació del SPEAV, l'any passat, es va apuntar des del Departament de Cultura la possibilitat d'ampliar la xarxa a altres centres a part dels ja existents, però de moment això no s'ha concretat. Entremig, hi ha hagut

un canvi en la direcció del Macba, que des de principis d'estiu va assumir Elvira Dyngani.

un canvi en la direcció del Macba, que des de principis d'estiu va assumir Elvira Dyngani.

NEUS PÁEZ

... i l'equip humà que fa funcionar l'ACVic

Vic En comparació amb els altres centres de la xarxa, ACVic funciona amb un equip reduït. A la fotografia, la gent que actualment fa funcionar el centre. A l'esquerra, Ton Granero, director des de l'any 2019, i a continuació, Maite Palomo (gerent), Elisabet Wenceslao (coordinació d'administració i comunicació), Carles Arumí (muntatges i producció) i Bruna Dinarès (coordinació del programa educatiu). Hi falta Arnau Dinarès, que és el responsable de les visites dels caps de setmana. Des de l'any 2010 fins a l'any 2019, el director d'ACVic, Centre d'Arts Contemporànies, va ser Ramon Parramon. En el mural, darrere d'ells, els fulletons de totes les exposicions i activitats que han dut a terme al centre.

ALBERT LLIMOS

Autoretrat amb Parkinson

“Self-portrait”, de Ramon Ricart, parteix de la pròpia experiència amb la malaltia

ACVic vol apropar l'art als hospitals

Vic

J.V.

ACVic prepara una nova línia d'actuació que es posarà en marxa properament, i que vol aproximar l'art contemporani als hospitals i als centres sociosanitaris, en un projecte ideat per Maite Palomo. “L'art pot incidir en la cura de les persones i oferir eines per a l'expressió dels sentiments”, tant en el cas dels mateixos malalts com també dels familiars que en tenen cura, en un moment de gran complexitat emocional.

Des de fa un temps, s'ha creat un grup de treball format per persones vinculades, d'una banda, a l'àmbit sanitari, i, de l'altra, a l'art i l'educació, amb una implicació especial de la UVic-UCC a través de la Facultat de Ciències de la Salut i el Benestar. Aquest grup treballa per donar forma al programa. Un dels materials que ja tenen preparat és un recurs educatiu (una *maleta pedagògica*) que portarà per nom “Retrat personal” i que estarà pensada per a persones hospitalitzades o que viuen en residències. Serà la transposició a un altre tipus d'usuari d'una eina que s'ha utilitzat amb èxit als centres educatius, en el projecte Art i Escola.

Ramon Ricart, amb una de les il·lustracions de gran format que exposa a l'ACVic fins al dia 13 de novembre

Vic

Jordi Vilarrodà

“No és fàcil posar-se a crear quan la necessària força vital per fer-ho no camina a l'hora ni al ritme necessari”. Aquestes són les paraules del poeta Joan Palau que serveixen per presentar l'exposició “Self-portrait”, de Ramon Ricart, amb la qual l'ACVic inicia un nou cicle dedicat als il·lustradors osonencs. La malaltia que pateix Ricart, el Parkinson, és omnipresent en els treballs de gran format que s'exposen a la sala.

Ramon Ricart (Vic, 1967) va exercir la docència a l'Escola d'Art de Vic, de la qual va ser el director, fins que la malaltia el va obligar a deixar les aules. Reprendre l'activitat creativa exterioritzant tot aquest procés dolorós ha estat “un litigi amb un mateix i amb la vida”. Les il·lustracions que s'exposen formen part del projecte d'un llibre que publicarà l'any vinent Ricart a Bang Ediciones, en format de novel·la gràfica i amb l'explícit títol de *Tiembla*. Fetes amb tinta xinesa i en

mida original més petita, es traslladen a la dimensió més gran sense perdre fidelitat al format de còmic. El cap i el cervell es repeteixen en diferents visions que traslladen a l'espectador l'impacte de veure's devorats pels efectes del Parkinson, com la il·lustració en què aquest és simbolitzat per un drac-serp. La influència del còmic és palesa, tot i que el mateix Ricart reconeix que “fui dels paràmetres convencionals”.

Ell mateix va comissariar l'exposició “Originals /

Inèdits”, que l'any 2016 va organitzar l'ACVic i l'Espai Romeu de la Biblioteca Joan Triadú per mostrar la feina dels il·lustradors d'Osona, i per això ara està satisfet que se'ls doni protagonisme en aquest cicle pel qual aniran desfilant amb periodicitat mensual. En els dos últims anys, ACVic ha dedicat un cicle als ceramistes osonencs amb el mateix criteri: mostrar el potencial creatiu de la comarca en àmbits artístics que habitualment no són en el focus principal de l'atenció.

Sergi Cámara, al cicle sobre fotoperiodisme, amb text de Jaume Coll

Vic Paral·lelament, continua l'espai de l'Aparador del cicle “Relats fotogràfics”, que ACVic dedica a donar a conèixer la tasca dels fotoperiodistes osonencs. El protagonista d'aquesta nova exposició és Sergi Cámara, que hi exposa una fotografia impactant amb nombroses armilles salvavides de color taronja que suren en un mar tranquil. És el mar de l'illa de Lesbos, l'illa grega on arribaven els migrants, i el fotògraf utilitza aquesta imatge “per representar els milers de persones que han mort intentant arribar a Europa”. La imatge s'acompanya d'un

text del poeta i músic Jaume Coll Mariné, que assumeix la seva mirada del fenomen

migratori “des de fora, des del desconeixement” i intenta no eclipsar en cap

moment la fotografia. A la fotografia, Cámara i Coll el dia de la inauguració.

Històries d'una catifa persa en els tallers per als infants d'entre 6 i 10 anys

Vic Coincidint amb l'inici del curs, ACVic posa en marxa també les activitats regulars. La primera d'aquestes és un taller per a infants d'entre 6 i 10 anys, per al qual estan obertes les inscripcions fins al proper dimecres 13 d'octubre. S'impartirà els dissabtes al matí en dues sessions, a càrrec de la formadora Tere Recarens, d'Arbúcies. El taller parteix de la història d'una catifa trobada en un país llunyà, Pèrsia, a partir de la qual s'expliquen històries i s'anima els participants a crear-ne una de pròpia, basada en l'experiència personal.

ACVIC

Ajuntament de Vic

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Associació per a les
Arts Contemporànies